

DEBRECZEN

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KOZGAZDASZATI HIRLAP.

A debreczeni és vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen naponként, péntek és vasárnap kivételével.

Hirdetési díj: Négy hasábos... Hirdetéseket... Hirdetéseket... Hirdetéseket...

Table with columns 'Utolsó árkelet', 'pérez', 'árú'. Lists various items and their prices.

Advertisement for 'KESPEHERVÁR' and 'DISZOKLEVEL' with decorative border and text.

A helyzet és Tisza Kálmán.

(r. e.) Közeledünk a parlamenti időszak kezdetéhez... itélve részint az egyes parlamenti pártok előkészületeiből...

Tisza Kálmán bukásával kell az összecsapásnak végződnie... a maga kártyávarait... a mi mindentől kiténik...

Az az erős szélvész, mely ezen ingóbingó kártya-falakot elfújja... Horvátország felől látszik fújókálni...

Itt a horvátországi helyzet... a horvátországi helyzet... a horvátországi helyzet...

A horvátországi helyzet... a horvátországi helyzet... a horvátországi helyzet...

tani szabadelvű párt legkomolyabb elemeivel egyesülve... erős és egységes egészszé...

S ha Tisza Kálmán bukásával két erős párt, főnixként szállhat elő... a korumpált, egy a hazára nézve áldatlan...

Uralkodásának vörös fonala volt eddig... a korszak hamvaiból: azt szeretnők tudni...

Uralkodásának vörös fonala volt eddig... a korszak hamvaiból: azt szeretnők tudni...

Uralkodásának vörös fonala volt eddig... a korszak hamvaiból: azt szeretnők tudni...

Uralkodásának vörös fonala volt eddig... a korszak hamvaiból: azt szeretnők tudni...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

niszterium kebelében, úgy, hogy a főfelügyelőség... eddig gyakorlatban volt külön számok...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

magyar és oláh népviselettel. Az utóbbiak... közti nem egy csinos fáta tünt szemembe...

Horvátválság. A dalmát Spalatóból érkező... a horvátországi helyzet...

Horvátválság. A dalmát Spalatóból érkező... a horvátországi helyzet...

Horvátválság. A dalmát Spalatóból érkező... a horvátországi helyzet...

Horvátválság. A dalmát Spalatóból érkező... a horvátországi helyzet...

Horvátválság. A dalmát Spalatóból érkező... a horvátországi helyzet...

Horvátválság. A dalmát Spalatóból érkező... a horvátországi helyzet...

Utazás a Balkán-félszigeten.

Egy utazó földik az erdélyi regényes vidékeket... a balkán-félszigeten...

Egy utazó földik az erdélyi regényes vidékeket... a balkán-félszigeten...

Egy utazó földik az erdélyi regényes vidékeket... a balkán-félszigeten...

Szinügyünk.

(Sz.) Mi sem természetesebb annál, hogy a színidény közeledtével, városunkban szeltiben foglalkoznak a színüggyel. A szokás ellenére, Krecsányi színigazgató még nem bocsátotta ki a bérletre való felhívást, melyben egyszerűen közölni szokta az új tagok névsorát és programját a jövőre nézve. Már pedig alig néhány nap választ el bennünket azon percztől, midőn a színtársulatot városunk kebelében fogjuk üdvözölni s epen ez adja meg az iudokot arra, hogy mint mások, úgy mi is foglalkozunk egy kicsit színészetünk dolgával.

Krecsányi két telet töltött már Debreczenben; anyagilag és szellemileg rá nézve szép sikerrel; tehát oly eredményvel, a minővel a viszonyok közt teljesen meg lehet elégedve. A közönség meleg pártolásában részeseit őt és társulatát, sőt biztos reményünk van, hogy abban részesítendi a következő évben is.

A sajtó is inkább gyámoltá őt nehéz munkájában, ambar volt eset, midőn ellenvéteket kellett tennie, de amelyek rendesen is inkább a játszó tagokat s csak ritkán illeték az igazgatót. A játszó tagokat megróvták frivol játékról, drasztikus rögtönzésekről, német dalok énekléséről stb.; az igazgatót azért, mert többet adott a kelleténél a külsőségekre, néha a komédiázásra és azon ferde irány apólasára, mely nagyon divatosá tette az idegen darabok előadását a hazaiakkal szemközt, úgy hogy eltekintve a Szigligeti ciklustól és Csiki divatos darbjaitól, és a népszínműirodalomtól alig néhány ily darab lett elővéve, holott igen egyszerű, mondhatni pártatlan gazdagságu műsor állhatna rendelkezésére. Így például — a dugszdag magyar repertoire jellemzésére — álljon itt a következő sorozat: Szigligeti Ede: II. Rákóczy Ferencz fogsága. Gritti. Valéria. Nouralom. Fenn az ernyő, nincsen kas. Liliomfi. A mama. Tóth Ede: Falu rossza. Kintornás családja. Toloncz. Szigeti József: Csizmadia mint kísérlet. Becsületsz. Vén bakancsos. Rang és mód. Nagyratatók. Lukács Sándor: Vereshaju. Toldy István: A jó hazafiak. Cornelia. Új emberek. Rákosi Jenő: Aesopus. Régi dal régi dicsőségről. Krakói barátok. Csépreghy Ferencz: A vízözön. Sárka csikó. Piros bugyelláris. Dobsa Lajos: Szent István. V. László IV. László és Ronov Agnes. Bercezik Árpád: A fertály-mánások. A házastók. Jókai Mór: Szigetvári várunk. Dózsa György. Milton. Tóth Kálmán. Nők az alkotmányban. A király házasság. Dóczy Lajos: A csók. Almási Tamás: Clarisse. Milimári. Váradai Antal: Iskarióth. Tör. Mózes. Bercezy Béla: Dormány Kálmán. A váltó. Ifj. Ábrányi Kornél: Marianne. Jókai Kálmán: Salome. Balázs Sándor: Az égben. Greguss Ágost. Alángész. Pomperri: Teliver. Bartók Lajos: A legszebb. Ilyen gazdag műsora — merjük mondani — hogy aránylag még a francziának sincsen.

De menjünk tovább. Az idény megnyitása Krecsányi szerint is ünnepélyes. Tény, annyira, hogy prólókat is

szerz be, a mi szép igyekezet tőle, de aztán mellőzve a hazai színmű irodalmat, elővesz egy franczia házasság törési drámát s ezzel méltónak tartja a megnyitást. — Iavaly így volt s mint a hírlapokból olvasható — az idény is így lesz. Mi nagyon becsüljük Sardout, — de Debreczen a legtisztább magyar város nemes és hazafias ereszű közönsége megerdemli, hogy egy „Bánkban”, vagy „Szigetvári vértanúk” vagy más nagyobb szerű hazai remek szindarab előadásával nyitassék meg az a színház, melynek nincs párja a magyarországi vidéki színházak közt.

Krecsányi mint említők, még nem bocsátotta ki új tagjainak névsorát, de miután csak nyárára nem szokott egy igazgató sem szerződöttni tagokat, kétségtelen, hogy a mostan Budán működők, különösen az első rendű tagok, okvetlen itt lesznek. És e tekintetben nyugodtak lehetünk, mert az újságok: Örleli Flóra, Halmáiek, Ditróiné, Ditrói, Pálly kesze erők, kik mellők lesznek a közönség kegyeire. A régi jó tagok Németh, Abonyi, Rónaszéki, Krecsányiné, Kissné, Kiss Mihály, Nyilas stb. jobban ismertek, semhogy róluk nyilatkozni kellene.

De legjobban ismerjük... Krecsányit, az igazgatót. Ismerjük őt, az ügybuzgó, értelmes, szorgalmas, áldozatkész igazgatót. És ezzel sokat mondunk de nem túlszóból, nem érdemtelennül. Két évi sikeres működése mondatja velünk ezeket s a megessett hibák oly jellegűek, melyeket könnyű szírel elkerülni.

A jövőre nézve, röviden hisszük, hogy minden szakma körre a lehető legjobb erők lesznek megnyerve; reméljük, hogy a hazai színmű irodalmunkra ezután nagyobb súly lesz fektetve, s ha bár az elrontott izlésű közönség egyelőre tartozkodik ezeknek pártolásától, vannak eszközök melyekkel ezt meg lehet törni, vagy a pénztár javára ellensúlyozni: az anyagi különbzetet.

Mi hisszük és reméljük, hogy Krecsányi a színügyet ezután is magasabb szempontból tekintendi s míg ezt teszi, mi buzgó támogatói leszünk s koronkint elmondjuk nézeteinket, s ha színügy egytelünk oha nem lesz is, remélni fogjuk, hogy Krecsányi nem fog panaszkodni — nemes törekvését nem pártoló közöny felől.

Külügyi hírek. Császárók találkozására. Berlinben azon hir kering, hogy Vilmos német császár Kielben találkozni fog az orosz cszárral. — Sándor fejedelem f. hó 16-án beszéddel nyitotta meg a bolgár nemzetgyűlést, melynek különösen a szerződéses iránti hűségéről és az ország függetlenségének megőrzéséről szóló mondatai diplomatiai körökben elég jó benyomást tettek.

1848 aug. 15-től 1849 márcz. 15-ig. (Az elhunyt Keresztesy Károly, a IX. honv. zászlóalj tagjának emlékirataiból.) Arma, virumque cano. (Folytatás.) Ez este újabb támadástól tartva vezénylő tisztünk Vitalis őrnagy késő este küldött parancsot, hogy Elek Ferencz százados a verseczi sánctól az Orovicsaihoz két szakaszal menjen segítségre e két szakaszba estem en is. De miután Elek Ferencz százados mint régi

Te meg lányom kösd fel Bandi dolmányára, Meg legénykoromból jutott az eszembe, Hogy a kézfogónak mindig ez az ára.

Fut a számár, néha elbotlik a hóban, A bojtár a bottal neki neki támad, S mikor hazatérnek, felsőhajt nagybúsán! — Hej csak ott ne hagytam volna a pipámot! Mery Miklós.

A honvéd árnya. — Elbeszélés. — Irta: Könyves Tóth Kálmán. (Folytatás.) — Mit akarnak? kiáltott ki a boltos, mit alkalmatlankodnak, hát nem tudják, hogy hozzám nem szállásoltak senkit sem? — A katonák, ha parancs szerint járnak el, nem veszik tréfára a dolgot. — Kinyitja az utat mindjárt azt az ajtót, kiáltottak indulatosan, — mert ha nem, betörjük, az urat pedig kihányjuk. Betegyet hoztuk... föl azt az ajtót, mert ha nem... — No csak ne olyan mérgesen, katoná uramék — viszonzá a boltos — mert bepanaszolom a kapitánynál. — Epen az utasított ide — volt a válasz s a válasz mellé jól megdöngöttek az ajtót, — az ember egész nap izzad a hazáért s így fogadják... pedig azt mondták nekünk, hogy az ur jólelkű ember. Légy türelmemmel, Béla, nyitja már az ajtót, mindjárt lefektetünk, s az orvos ur is jön nem sokára. A mint Mostkezdi a „Béla” nevet meghallotta, elkezdett minden izében reszketni,

katoná hova indulásunkat velünk nem tudatá, hanem egy Viczmandi nevű már az előtt az osztrák seregbe szolgált tizedessel 12 legényből álló csatár lánctól bocsátott előre nap kelet felé, teljesen hitűk, hogy ellenség elébe megyünk, s e hitbe haladva előre az éjj setében, az általunk nem ősmert szöllőkön keresztül az orovicsai sáncthoz bukkantak csatárjaink, hol szerencsétlenségünkre egy, szolgált ven részeg katona állván őrszemen halt w e r d á t kiáltott miért Viczmandi rácz forposztot gyanítva rá lött, e lövést a sánctba levő 3-ik századunk legalább 100 puská lövéssel visszouza, mire magam is a puskázók közé löttém, e zavar és a setétség annyira megfélemlítette e két szakaszt hogy én és testvérem Lajos egy Korlát György nevű ven gránátosból lett honvéd társunk Szabó Gábor, Gyurcsenyi János pataki fiak és deakokon s Elek századoson kívül mind elszaladtak. — Megemlitedőnek látom e szaladásnál, hogy egy Reider Peter nevű főhadnagyunk volt itt velünk, ki az osztrák seregből hol hadnagy (volt jött hozzánk által, kiből később bátran mondhatom hogy a magyar hadsereg egyik legbátrabb, semmi veszélyt fel nem vető századosa s a 118-ik zászlóalj őrnagya lett, e vezetés esetnel a löpor szaghoz még szokatlan is léven úgy megfélemlít, hogy a szöllők közt szaladva még csákoját is elvesztette s egész éjjel a baj lecsendesülte után feher zsebkezdőjével bekötött fövel ült mindnyajunknak nevéseget szolgáltatta, a douját is szaladásába elvesztett Gergelyi nevű szinte szolgált osztrák katona dobosunkkal.

A lövöldözést Elek százados igazán magyáros káromkodásai szüntettek meg szerencsére, mert a sánctba volt, egy a török háboru idején meg derekba ketté szakadt 30 fontos golyót magába vehető nagy ágyút, melynek belseje sok fegyver golyók s szegékkel volt töltve, már az ott levő polgári ágyusok által epen közösen sütenő volt, mi közöttünk bizonyosan sok kárt tett volna, ha Elek századosunk magyarul tett kiabálását meg nem értik a sánctba levők, miután mi egy Hucsko nevű szolgált osztrák katona ez alkalommal jobb állá szetuzásával sebesültünk, magunkkal a sánctba bevittük s ott nyugodtan meghaltunk.

Másnap a szolgálatból felváltva a város ház udvarán halt századunk készletben, sokszor felriasztva, mert az ellen a Krusicz fele levő Fehértemplomhoz tartozó vízi malmokat gyújtogatta fel. E hetünk oly nyugtalanság s riadások közt fojt el, hogy már a kényelemhez szokottabbak inkább meghalni mint így elni óhajtottunk.

Augustus 29-én századunk újra előrsre küldetett. — Az orovicsai s verseczi sánctok közt épített nagy deszka sátor fedezetére mit mi tábor helynek neveztük, — itt bárha én már tiszteletbeli őrzetett rangba voltam, — Kollát György őreg, szinte tiszteletbeli őrzetett társammal állottam őrszemen, kevés léven a közember az őrhelyekre, midőn vilgósodni kezdett augusztus 30-án pentek hajnalán láttuk őreg barátommal, hogy a velünk szemközt szöllőhegyen Rácz granicsárok s tarka szervianusok nyomulnak össze vissza szört csapatokba és csatárlánctba előre, miről mi behuzódva Törös János borsodmegyei születésű, szinte Patakon tanult, de már ügyvéd-ségi vizsgálatot vezett tizedesünknek ki egy nagy diófa alatt ült hat legény s egy őrzetettől, — jelentem a látottakat, ki is rögtön a tábor helyre az akkor ott tiszti poszton levő Seckhorhn nevű szolgált osztrák tisztből lett 2 ik századbeli hadnagyunkhoz küldött jelentést 10 személyből álló csapatját csatárlánctba felállítva a szomszéd őrszettel tettes csatlakozásba. Az őreg Kollát pedig ki igen bátor ember volt elment 7—800 lépésre előre a ráczokkal csatározni, így vartuk a támadást en Törös János mellett állottam egész nap kit

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

De a boltos nem tudta lehunyni a szemet. Háromszor, négyszer is elővette óráját, türelmetlenül várva a hajnalat. A láz elmúlt. Eljött az ideje, hogy az orvoságot bevegye, mit az orvos itt hagyott. Felőránként egy-egy kanállal rendelt. — Ugyan kérem — mondá a boltoshoz — adja ide zsebőráját, az enyémet otthon hagytam, szeretem magamat pontosan az orvos rendelkezéséhez tartani. — Nincsen óráim! kiáltá a boltos. — Dehogy nincs vágta vissza türelmetlenül az ifju, — itt lóg kinn a lánca a párná alól. — (Vége köv.)

el, nem bírom kiállani a tekintetét... ne öljenek meg! E pillanatban lépett be az orvos s odament a beteghez. Megvizsgálta s azon biztattással távozott el, hogy holnapra már jobban lesz: most azonban láz győtri. Egy honvéd ott maradt, a többiek elmehettek szállásukra. — Majd itt maradok én, — szölt egy magas barna ifju, — Béla úgy is rokonom s rossz néven venné, ha nem látna majd maga mellett.

Egyre csattogott, csakugy miht huszonegy évvel ezelőt ez időtáiban. Akkor is két honvéd szállott meg éjnek idején a boltosnál: egyik barna, másik szöke. S epen mint most, akkor is a szöke volt a beteg. — Csak nyugodjék jó ember — szölt a magas barna ifju — én majd fennvirasztok, önt talán ez hozta rémülethe, hogy ifju bajtársam itt hal meg... ne féljen, nincsen olyan rosszul.

eleinte megr... levén veszél... — Be... konvent... Krassó... leköszönt... singen Ernő... * A... választ... közszemlére... hozzuk... egysz... nak, hogy... ához... intéze... belül adand... * 47... sáról, Karcz... áthelyezve... vedkerület... is intézett... galom tekin... sikeres elin... * Szim... javítási mu... tása is a m... gony feletti... veszübb fest... a jövő évi... re csak egy... színházunk... nyújtani a... előadások... * Dob... kit a debr... börtönre ite... elven emlit... év előtt meg... felismertem... már valószin... tartatni... * A 3... irtuk — ma... lakról var... tisztikarát... * Öngy... dorné helyt... dékből piac... rani: száda... akadályozta... elméjében... * Buc... társulat f... este s óra... szállodában... * Gel... czolatok... Megjegye... legumnak... sirba. Gele... Most már ö... elődje, a... erejétől ma... prelektóit... tetek. Meg... és Hatvani... kis rokonvo... Ötleteiről, m... kis mondakö... is, kik azt... csodaszere... ötven éven... nyalka, gava... lerságaert... kapott. Egy... ki a táblác... szaka duhaj... talpig. Gele... kot, aztán... ecsem nem... banja tekin... diak. Egysz... ket hitt fel... mit. Gele... imigy szölv... A fiatal em... dicza szál... dós, mint... egyaránt er... az elhunyt... történt veg... városunk ha... Lucz város... tegnap delu... küldött vál... hogy Gel... tisztessége... tóságilag k... hagyatékán... városi aljez... * A V... kis, A gne... ható, a ki... éves 80 cze... nyi magas... kasági köz... pórok. —... vala s azt... gyermeke... * Hat... től, 15-ike... kező halál

Muzsák.

A Figyelő irodalomtörténeti közlöny szeptemberi füzeté a következő közleményekkel jelent meg: B. Eötvös József, Ferenczi Zoltán, Baróti Szabó Dávid, Oláh Belától. Palóczy Horváth Ádám, dr. Gereze Pétertől. Irodalmunk száz év előtti küzdelmei, Csaplár Benedeknél. Vajda Péter egy kiadatlan költeménye, Kereszthy Istvántól. Magyar pasquillok, Abafi Lajostól. Irodalomtörténeti repertorium, id. Szinyey Józseftől. A közhasznú folyóiratot ajánljuk olvasóinknak. Antiszemita napilap indul meg Pozsonyban, „Pozsony” czim alatt, október 1-én. Az új napilapnak szerkesztője és kiadótulajdonosa Ráth Ferencz.

Apró-cseprő.

A só t a r t ó. Egy nagy ebéd közben a társaság egy nótája feldönti a só tartót. „Jaj, ez rossz jel!” sikolt a hölgy egész rémülten. Egy férfi mosolygói bátorodik. „Hogyan, hát ön nem hisz a rossz jelekben?” szól a hölgy. „Ellenkezőleg, nagyon is hiszek bennük. Csak hogy pl. azt nem tartom rossz jelnek, hogy ön feldöntötte a só tartót. De ha a só tartó döntötte volna önt fel: már azt nagyon rossz jelnek tartanám!”

Szép volt midőn...

Szép volt midőn teremtéd, Istenem, De szebbé tette őt a szerelem: Szép volt, midőn kezét megfoghatám, De olyan szép még sem volt soha tán, Mint a midőn el kelle vesztenem! Szerettem őt, míg meg nem ismerém, Oltárképmül tettem őt elem, Szerettem tisztán, híven, igazán, De olyan egőn, forrón soha tán, Mint a midőn már nem volt az enyém! Udvardy Géza.

Iphikrates szerint hadvezér sárjába legilletlenebb módú az: „Erre nem számítom.” Azt hiszik, hogy a bu és halálós fűdalom nem rejtiük a bíbor alá; vagy hogy egy korona általános gyógyszer minden szenvedés ellen; balzsam, mely azt kisebbíti; varázs, mely eldőlőtűje? B o s u e t.

XV. Lajos francia király.

Tudva van a történelemből Franciaországban süllyedt és szomoró állapot XV. Lajos (született 15 febr. 1710. meghalt 10 május 1774) uralkodása alatt, a ki gráva volt, erkölctelen, kéjhölgyei és szenvedélyei rabja. A közönséggel mitsem gondolt. Nagy Frigyes Poroszország királyá XV. Lajos uralkodását gúnyosan a három szoknya kormányzatának nevezte: Chautenaux hercegné volt e szerint: I. szoknya, Pompadour marquise. II. szoknya, Dubarry grófnő pedig: III. szoknya. A király mindég örült, ha valaki találkozott, a ki helyette viselte a kormányzással összekötött terheket. Azon napokon, melyekben vadászhat nem tartatott, az udvarbeliek azon kérdésre mit csinál ma a király? közönségesen és pedig a nélkül, hogy guynolni akarnák, azt szokták felelni: „Ma nem csinál semmit sem” annyira megszokták, hogy a királynak nincsen egyéb teendője, mint vadászni, vagy szarvasligetbe menni.

Egykor igen fontos ügyek elintézésé végett, jelenlétében ülés tartatott álladalmi tanácsa által. A tanácskozás perczről-percze komolyabb lón, mert az ország legnagyobb érdekére vonatkozott. A tanácsosok belefáradtak a sok vitába, még is nagy hévvel folytatták új meg új véleményeiket és javaslatokat hozván fel, ezt pedig tévők azért is, mert látták, hogy a király szokatlan mely gondolkodásba van merülve s így a fenforjú ügy szerencsés elintézésé szíven látszott feküdni. Végtré a tanácsosok mindnyájon elhallgattak, bevárván már most az uralkodó határozatát. A király meg egy ideig gondolkodott, egyszerre felkiált: „Ugy van úgy, már most tisztában vagyok a dologgal!” Mindnyájan ránéztek a királyra, a ki folytatja beszédjét mondván: „Csakugyan eltaláltam! Brissard a neve, úgy egy Brissard.” Ez tudniül név volt egy kopónak, mely név azonban az uralkodónak mindjárt nem jutott eszébe, s melynek kitalálásán a tárgyalások folyama alatt fejt törté.

Ha vadászatra ment Lajos király, mindannyiszor negyven palack vitetett utána, mi ből aztán ritkán ivott a király, de ittak kísértői derekasan. Egykor megszomjazik Lajos s bort kíván, mire azt jelenti a pohárnok: hogy nincs. „Hát ma nem vitettek magatokkal szőkés szert negyven palackot?” kérdi a király. „Vittünk felséges uram” felel a pohárnok, „de már végére jártak.” „Ezentul” így mond a király „negyvenegy fogtok vinni utána, hogy legalább valami nekem is jusson belőle.”

Egy idegen messziről látta, hogy a versailles kertben a királyi palota előtti téren nagy embertömeg hullámozik. Jobban közeledve látja, miként a király egész udvarával kinnéz a palota alaklaján. A feljebb emelített téren látható volt egy gyorslábú suhancz, kinek egy pár szarvas-szarv fejére volt kötva, s ki ről mondák hogy ez a szarvas, utána iramlott egy tucatz más suhancz; ezeket kutyáknak neveztek. A szarvas, nyomában a kutyák, a palota előtti tóba be s onnan ismét kiugrottak, s ide s tova futkóztak, a nézők dörgő hahótai s tapsaitól kísérve. „Mi ez?” kérdi az ide-

eleinte megrémült azután lova nagy sebe nem levén veszélyes, egész nap csatározott. (Folyt. köv.)

Belügyi hírek. A kolozsvári konvent jövőre Budapestnél össze. — Krassó-Szörény megye főispánjával, a leköszönt Patyánszky Elek helyébe, gr. Biszingen Ernő ifjú sportszant emlegetik.

Helyi hírek.

A holtanapi városi közgyűlésre újra és különösen felhívjuk városunk polgárait figyelmükre, mivel ezuttal a sors-hizlalo egyesület ügye körülven szönyegre, e fontos közgazdasági mozzanat a legbátrabb tanácskozási igényli.

A reklamációk ügyében hozott közp. választ. döntvények f. hó 20-tól 30-ig lesznek közszemlére kitéve a városházán. Tudomására hozzuk egyszersmind a n. é. választó polgárságnak, hogy az ezekre vonatkozó s a m. kir. curiához intézendő felelkezések is ezen határidőben belül adandók be a polgármesteri hivatalhoz.

47-ik honvéd zászlóalj mostani állomásától, Karczagról, valószínűleg városunkba lesz áthelyezve. Ez irányban a magy. kir. 1-ső honvédkerület parancsnoksága már megkeresést is intézett városunk hatóságához. A városi forgalom tekintetében, ohajtható volna ez ügynek sikeres elintézésé.

Színházunknál a belső átalakítási és javítási munkálatok, valamint a tetőzet kiigazítása is a mai napon befejeztettek. A vasfüggöny feletti draperia — minthogy annak művészebb festése hosszabb időt igényel — csak a jövő évi szünetben fog kifesteni; ez időnyer csak egyszerűen bevonatik. Általában véve színházunk belseje igen kellemes látványt fog nyújtani a néző közönségnek, csak aztán az előadások is igényeinek megfelelőek legyenek!

Dobos Gábor a hirhét rablójalkos, kit a debreczeni törvényszék életfogytiglani börtönre ítélt, s ki — mint lapunkban annak idején említettük — az illavai fegyházból két év előtt megszökött, mult heten Kárménbesen felismertették s elfogattak. A gonoszlejt most már valószínűleg szorosabb felügyelet alatt fog tartatni.

A 39-ik gyalogezred — mint tegnap írtuk — ma délben érkezik vissza a gyakorlatokról városunkba. Az indóháznál az ezred tisztikarát hatóságunk délben megvendégelte.

Öngyilkossági kísérlet. S i p o s Sándorné helybeli lakos, ma öngyilkossági szándékból piacz utczai lakásán a kúba akart ugyni; szándékában azonban a lakók által megakadályoztatott. Mint mondják, az illető nő elméjében megzavarodott.

Bucus-estély. A krisztinavárosi színtársulat f. évi szeptember hó 24-én, hétfőn este 8 órakor, a „Széchenyi”-hez címzett szállóházban bucusestélyt rendez.

Gelenczey Pálról a „Budapest” Karczolatok ez rovata hosszabban emlekezik meg. Megjegyés nélkül közöljük: „A debreczeni kollegiumnak ismét egy érdekes alakja dőlt a sirba, Gelenczey Pál, a jeles phisika-professor. Most már ő is csöndes ember, mint bubájos elődje, a bíres Hatvani. Az elemek, miknek erejétől majdnem ötven hosszú éven át annyi prelekiót tartott, most már hatalmukba kerítették. Meghalt: por lesz belőle. — Gelenczey és Hatvani közt kulóben csakugyan volt egy kis rokonnos. Széles tudomány volt ez is. Ötleiteiről, mondásairól pedig szinten egy egész kis monadokor maradt fel. Sőt voltak olyanok is, kik azt hitték, hogy valami természetfölötti csodaszereit fiatalítja magát. Igaz is, hogy ötven éven át mindig egyforma volt. Delczeg, nyalka, gavallér. — Ezért a hányaveti gavalérságáért egyszer ugyancsak kemény tromfot kapott. Egy korhely „bagoly diákok” szólított ki a táblához. A diák, a ki nyilván egész éjszaka duhajkodott, sáros piszkos volt tetőtül-talp-g. Gelenczey guynosan méri végig a diákokot, aztán csak úgy foghegyről oda szól: „Édes eszem nem cserélnelek ruhát?” Eb, a ki megbánja tekintetes ur, vág vissza gorbombán a diák. Egyszer meg egy vörshajú kun gyereket hitt fel. Persze, a diák nem tudott semmit. Gelenczey szánakozólag reá néz s aztán imigy szólja el magát:

Piros kukoricza-szál, Kapálatalan maradtál.

A fiatal embernek még most is „piros kukoricza szál” a csuf neve. — Gelenczey mint tudós, mint kitűnő tanár és mint jó hazafi egyaránt érdemes a megemlékezés osztorujára. — Az elhunyt realiskolai igazgatónak Linczben történt végítességtétele tárgyában tegnap városunk hatósága táviratilag intézett kérdést. Lincz városa hatóságától, mely utóbbi még a tegnap délutáni órákban szinten táviratilag küldött válaszában értesített hatóságunkat, hogy G e l e n c z e y Pál még e hó 19-én tisztességesen eltemetett. Minthogy így hatóságilag konstataitván a haláleset, az elhunyt hagyatékának leltározására B e s z l e r Lajos városi aljegyző kiküldetett.

A Vilmos Lajos sas utczai házában egy kis, Á g n e s nevű liliputi leány láttható, a ki nyitramegyei, úreghi születésű, 28 éves 80 centiméter vagyis 30 és fel hüvelyknyi magas, 11 kilo nehéz s a jeleni korszarkitkásáig közé tartozó alak. Szülei közönséges pörök, — édes anyja 23 évig gyermektelen vala s aztán született az ökölnyi nagyságu gyermeke. Érdemes a megtekintésre.

Halálozás. A folyó év szept. hó 9-ikétől, 15-ikéig terjedő hetén városunkban következő halálozások történtek: K a t ó Mihály

gen melette álló francziától, a ki egész komolysággal válaszolt: Uram! e z a z udvar mulatsága. f. h.

Közgazdaság.

Tudósítás. 1883-ik év szept. hó 18-án megtartott hetvásárról: 1 mtm. Buza 9.40—9.20, — 9.00, 1 mtm. Fetszeres 7.60—7.40, — 7.20, 1 mtm. rozs 6.50—6.40—6.30 1 mtm. árpa 6.60—6.50—6.40, 1 mtm. zab 6.00—5.90—5.80, 1 mtm. tengeri 6.00—6.50—6.40, 1 mtm. köles 6.80—6.70—6.60, 1 zsák burgonya 1.10, 100 kő szalonna 60.00—58.50—57.00, 100 kő hajt 60.00—58.50—57.00

Husarak: Megállapítva s bejelentve 1883. szept. 19-től 26-ig, 48 kr Magyar Gábornál Czepléd-utca 55 sz. a. dedé-utca 125 sz. a. mester-utca 1113 sz. a. — Gyarmati Istvánál mester-utca 1442 sz. a., Varga-utca 2238 sz. alatt. Nagy Mihálnál péterfia-utca 970 szám alatt, — s végre Szentessy Istvánnál sz.-Anna-utca 2667 szám alatt. Minden többi bejelentett mérsárszekében pedig ötven kr. Magyar Gábornál szekében 1 kiló hus nyomaték nélkül a közönség részére 7 krral, a katonai kir. ház részére pedig 10 krral drágább. Debreczen, 1883. szept. 18-án.

Az orsz. kiállítási bizottságnak a catalogus szerkesztése ügyében kiküldött albizottsága, ma gr. Zichy Jenő elnöke alatt ülést tartott. — A catalogus szerkesztésének alapelveire nézve megállapodott és annak szerkesztésére — a művészeti külön kiállítandó rész kivételével — Mudrony Sotájánlja. A művészeti rész szerkesztése Keleti G.-ra lenne bízandó. A tárgyalásban résztvettek: dr. Schmierer Gyula, Keleti K. Ráth. K. Mudrony S., Keleti G., Hegedűs Sándor. A catalogus előtt ösmertető bevezetés lesz és a catalogus egy kötetben, magyarul, folyó számmal adatké ki, de német kiadásról is lesz gondoskodva.

Legújabb.

Gladstone Koppenhágába utazik, hogy ott az orosz czárral találkozzék, a mi nevezetes politikai következtetésekre ad alkalmat.

Nyiregyháza, szept. 18. (saját tpusótként). Ma folyt le Szabolcsvármegye népes közgyűlése. Zoltán alispán kitüntető övacciókkal környeztetett s egy nagy számú értekezlettel falispáni jelöltül kiáltottak ki. Ugyanekkor N.-Kállón egy mintegy 100—120 tagu háromnegyed részt zsidó virilitákból álló értekezlet Szunyogh Bertalan mellett nyilatkozott. A közgyűlésről bővebben közelebb

A közönség köréből.*

Tek szerk. ur! Mindazonknak, kik felejthetlen emlékü leánykánk tegnapelőtt végbement végítességtételén megjelenni szívesek voltak s ezáltal fájó sebeinkre enyhítőleg hatni kívántak, ezennel legtróbb köszönetünk nyilváníjuk Harsányi János és neje szül. Balogh Erzsébet. Debreczen, 1883. szept. 18.

*Ezen rovatért, melyben közérdeki felszólalások díjtalanul közöltenek, a szerkesztő csak a sajtóhatósággal szemben vállal felelőseget. Szerk.

Szerkesztői posta.

Árvácskának. * Szeged sz. á r d. = Köszönettel vettük s óhajának eleget teendünk.

Vasuti személyvonatok menetrendje.

Indulás Budapestre, Czeplédre Nagyváradra: délelőtti 11 óra 57 perczkor. este 9 óra 9 perczkor. Nyiregyhádra, Miskolcra, reggel 7 óra 57 perczkor. d. u. 3 óra 39 perczkor. Szatmárné, Királyháza: reggel 4 óra 15 perczkor délután 3 óra 49 perczkor. Erkezés: Budapestről, Nagyváradról reggel 3 óra 45 perczkor. d. u. 3 óra 19 perczkor. Miskolcra, Nyiregyhádról: d. u. 11 óra 42 perczkor. este 8 óra 07 perczkor. Szatmárné, Királyhádról: délelőtti 11 óra 27 perczkor. este 8 óra 30 perczkor. Felelős szerkesztő: GÁSPÁR IMRE. Kiadó KUTASI IMRE.

Nyilatkozat.*

Alőírott, Feischl Károly kereskedőnek, kivel hosszabb idő óta üzleti viszonyban állottam, száz méter mássa rozsozt adtam el, s azt tegnap elszállítva rendezem át is adtam. Az átadásnál kértém a rozsr árának, valamint egy előbbi nyelvtől kitöltölv nekem járó mintegy 600 forintnak kifizetését, mire Feischl Emil, Károly öccsége délután 2 óra táta a fizetési határidőt. A mondot időben megjelenvén, Feischl Emil hozzá kezdett az elszámoláshoz s számolt majdnem 5 óráig, s a helyett, hogy engem kielégített volna, nyers hangon usiastott, hogy várjak míg ő Károly testvérel találkozik, hogy azzal értekezék. Megunva a huzavonát, azt mondtam, hogy szinten vele megyek. Azonban Feischl Emil felidőhöz, engem előbb kilökökessel, majd bezárással fenyegetett, sőt midőn láttá, hogy fenyegetéseitől meg nem ijedek, az udvaron dolgozó munkásokkal megverteni akart.

A botrányt kikérítendő, eltávoztam a háztól, s a piaczon megpillantva, hogy Feischl Károly fiakkereken megy haza, utána mentem. Mig odaértem, az alatt Feischl Károly öccsége által bizonyára informáltatott a történetéről, úgy hogy az udvarra érve, egyszer csak látom, hogy a kaput beteszik utánam és Feischl Emil nagy botokkal felfegyverkezve, még az udvari cset is rá m közlve megátámadni akar. Azt hittem, hogy főve Károly a tettségességtől megszabadítani fog, de meny nyire csalatkozott, midőn ő is fenyegetésekkel rém támadott és szitokkál illetett. Nagy ösdőllet történt, úgy az udvaron, mint az utczán. A helyzetből ugy szabadtam meg, hogy valaki a kaput kinyitotta, s azon hirtelen kifutottam. Ezután a kapitányi hivataltól egy bizost kérvén magam mellé, annak jelenlétében aztán tartozásukat nekem kifizették.

Kérdem most már, tisztességes és kereskedőhöz illő eljárás-e ez? Hogy akkor, mikor valaki pénzt követeli, megveréssel, elzárással fenyegetik? Debreczen, 1883. szeptember 18.

Sternischna János.

*E rovatban közöltekért nem vállal felelősséget a Szerk.

